

عنوان مقاله:

معماری با فن آوری پایین، راهی به سوی معماری پایدار

محل انتشار:

اولین همایش ملی معماری، عمران و محیط زیست شهری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

مهناز فرمهینی فراهانی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه گیلان

عباس ترکاشوند - استادیار دانشگاه گیلان، دانشکده معماری و هنر

محمد رضا قاروقی - دانشگاه گیلان، دانشکده معماری و هنر

خلاصه مقاله:

امروزه صنعت ساختمان با تکیه بر فن آوری های رایج و مصالح نوین، علی رغم دستاوردهای مطلوب خود آسیب های جبران ناپذیری نیز بر محیط زیست وارد کرده است تا آنجایی که به دلیل استفاده گسترده از فناوری رایج و انرژی های تجدیدناپذیر در معماری حدود پنجاه درصد از همه منابع مصرفی کره زمین در حوزه ساختمان مصرف می شود بنابراین صدمات جبران ناپذیر را در بلند مدت به محیط زیست وارد می سازد. از اینرو راه حل هایی با عنوان های معماری دوستار محیط زیست یا معماری پایدار یا سبز مطرح شده است این روش هاطیف وسیعی از فن آوریها را شامل می شوند در بیشتر موارد فن آوری های پیشرفته در این حوزه شناخته و مورد استفاده قرار می گیرند درحالیکه روش های فناوری پایین به عنوان روشی در جهت کاهش صدمات وارده بر محیط زیست در حوزه ساخت و ساز کمتر شناخته و استفاده شده است فن آوری پایین حجم کمتری از منابع تجدید ناپذیر را به واسطه روش هایی چون ساخت و ساز به روشه ای وبمی، گرمایش و تهویه طبیعی، بازیافت، استفاده مجدد از مصالح، بهره بردای از انرژی های تجدیدپذیر استفاده کرده و لذا می تواند صدمات به محیط زیست را کاهش دهند هدف از انجام این پژوهش تبیین نقش فن آوری پایین به عنوان روشی از طراحی پایدار از طریق بررسی و مقایسه سیر تحول و پیشرفت فن آوری پایین، فن آوری بالا و مقایسه با ویژگی های طراحی پایدار در صنعت و ساز است. بدین منظور ابتدا اصول طراحی پایدار تشریح و سپس با روند فن آوری بالا و پایین در معماری مقایسه می گردد روش تحقیق از نوع توصیفی - تحلیلی است و انتخاب نمونه موردی و روش جمع آوری اطلاعات از نوع کتابخانه ای صورت گرفته است و با استفاده از تحلیل محتوای کیفی به تجزیه و تحلیل اطلاعات دریافتی مبادرت شده است.

کلمات کلیدی:

معماری با فن آوری پایین، فن آوری زیست محیطی، معماری با فن آوری بالا، بازیابی معماری بومی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/269915>

